

let selv, troer jeg, at den ærede Forslagsstiller har stillet paa sit rette Standpunkt, at vi nemlig aldeles ikke skulle indlade os paa Spørgsmaalet for og imod Hensigtsmæssigheden af denne Fremgangsmaade, fordi det aldeles ikke foreligger. Det er ganske vist, at der ved Finantslovens Behandling kan være Anledning til at fremkomme med slige Smaabemærkninger, skøndt jeg troer, at det ofte er bleven brugt paa urette Tid og paa urette Maade, og jeg vil gjerne indrømme, at de Bemærkninger, her ere fremsatte, meget passende vilde kunne gøres ved en Forhandling om Spørgsmaalet angaaende Matrikulsfortenes Bedligneholdelse, saa at Ministerens Opmærksomhed henleedes paa en saadan Fremgangsmaade som formeentlig hensigtsmæssig. Det er yttret, at Ministeren har sagt, at han vilde gjøre et Forsøg, og efter dette Forsøgs Udfald lade sig bestemme til, hvorvidt han vilde bruge Fremgangsmaaden i en større eller mindre Udstrækning — alt dette er i sin Orden, men det er i allerhøieste Grad i sin Orden at optage en saadan Bestemmelse, om jeg saa maa sige, en Slags Bestemmelse, eller, for at bruge den af den sidste ærede Taler anvendte Kategori, en „Sidebestemmelse“ i selve Finantsloven, thi Finantsloven har kun at gjøre med Bevillinger for dette ene Aar, og hvilketomhelst Forsøg enten i Stort eller Smaat — og jeg skal bemærke, at den Sag, her er Tale om, ikke har en større Betydning, end at man meget godt kan lade den gaae sin rolige Gang — vilde involvere et overordentlig farligt Princip; det vilde være farligt, hvis man ved en saadan Bestemmelse i Finantsloven deels vilde afgjøre Ting, der kun kunne afgjøres ved Lov, deels afgjøre Ting, der kun kunne afgjøres ad administrativt Veie, og til dette Sidste hører dette Tilfælde, det hører fuldkommen ind paa det administrative Gebeet. Det er det, som er en særdeles farlig Afvei, det er det, som vi ikke bør yve. Jeg agter altsaa at stemme for, at det gaaer ud.

Herring: Maaſtee jeg blot til hvad den ærede 2den Landsthingsmand for 10de Aar (Lehmann) har anført, og som jeg aldeles tiltræder, maa sige den Dplysning, at det er en Misforstaaelse, naar den ærede Lands-

thingsmand fra Helsingør (Kirck) troer, at Indenrigsministeren har ønsket Bestemmelsen indført; han erklærer sig tværtimod imod den og ønsker den ikke optagen i Loven. Han vil vel forsøge paa at tilfredsstille et Ønske, som i denne Retning er udtalt; men derimod er det aldeles ikke hans Ønske at faae en saadan almindelig Bestemmelse om Matrikulsfortene indført i Loven. Der er tillige gjort nogle Indvendinger imod Realiteten af Forslaget, men derpaa skal jeg ikke indlade mig; jeg holder mig blot til den formelle Side.

Kirck: Det er aldeles ingen Feiltagelse, naar jeg har anført, at Indenrigsministeren har ønsket denne Bestemmelse indført med Hensyn til de Copier, der forlanges af de i Ministeriet hylende Kort, for at alle de, som ønske saadanne Copier, kunne være sikre paa, at ingen Copier udleveres af forældede Kort, medmindre de ere prøvede i Marken. Det er Noget, som vi, naar vi gaae tilbage i Tiden, ville finde hyppigt at have været Tilfældet, at der er leveret Copier af forældede Kort, som have indkrummet sig, og Indkrumningen er ikke til at beregne, saaledes at man ikke faaer det samme Maal, naar man gaaer ud i Marken, som naar man sætter Passeren paa Papiret. Naar altsaa En, det være sig en Commune eller en privat Mand, forlanger en Copi af et Kort, saa maa Regjeringen vide, hvorvidt det Kort, som den har i Archivet, er aldeles frit for Feil af den Bestaaenhed, som kunde forrøkke det rette Maal i Marken; og det er kun ved de forældede Kort, at saadanne Feil kunne være tilstede; det er sjelden eller aldrig Tilfældet med de Kort, som for et kort Tidsrum tilbage have været opmaalte. Det er altsaa aldeles ingen feil Opsatning, jeg har havt, og jeg troer, at man her kan anvende den Sætning, at hvis Bestemmelsen ikke er til Stade, saa er den virkelig til Gavn, da den vil bevirke, at den størst mulige Accuratesse iagttages med Hensyn til Udleveringen af Copifort; at Regjeringen bestandig holder et vaagent Øie med, at hvad der leveres fra Matrikulcontoiret, er correct, og at dette bliver bitterligt for Alle og Enhver, og det navnlig i Finantsloven, hvor en Sum til et saadant